

[L. Rasmussen.]

Regning paa at faa de bedste. Det er jo netop den Alder, hvor man prøver paa at finde et Grundlag for sin fremtidige Livsstilling, og hvor man tænker paa at skabe sig den Stilling, man vil ind i, i Stedet for skal man altsaa lade 4—5 Aar gaa tabt, spille dem i den Tid, man er Reservebefalingsmand. Det kan ikke blive de bedste Kræfter, man paa den Maade faar — hvis man overhovedet faar nogen. Men skulde det lykkes den højtærede Minister at faa nogen af disse Reservebefalingsmænd, saa vil det blive anden Klasses Folk, der ikke har Tro til, at de kan bygge sig nogen anden Fremtid i Livet. De faar at vide, at de skal forsvinde om fem Aar; saa vil man ikke have dem længere; men i de fem Aar giver man dem en ganske ringe Løn og frister dem med en større Udbetaling, naar de er færdige. Og det er disse Reservebefalingsmænd, man giver vort unge, indkaldte Mandskab i Hænderne paa, det er dem, de unge faar med at gøre, og som paa mange Omraader bliver det indkaldte Mandskabs Lærere. Jeg finder, at det er — jeg ved ikke, om jeg skal bruge Ordet ganske „udemokratisk“ — at lade Hovedvægten blive lagt paa Officerskorpset, og det er ogsaa fuldstændig stridende mod hele Venstres Fortid, at man nu vil reducere Officiantgruppen til noget uvæsentligt og lade Officersgruppen hovedsagelig beholde, hvad den har. Men ogsaa overfor Mandskabet er det urigtigt. Officersgruppen rekruteres jo i det hele fra andre Klasser af Befolkningen end Officiantgruppen; og derfor synes jeg, at dette Forslag gør Lovene daarligere, end de i øvrigt vilde være.

Dernæst kommer der en Bestemmelse, som Venstre tidligere har bekæmpet kraftigt, nemlig at disse Mænd, naar de har været Officianter en Tid, skal have fortrinsvis Adgang til visse Stillinger i Stat og Kommune. Det er noget, Venstre tidligere har ivret kraftigt imod, en saadan Fortrinsstilling for disse Mænd. Der staar vist ikke noget om det i selve Forslaget; men den højtærede Minister antydede, at de skulde have en saadan Fortrinsret. Det er jo et gammelt konservativt Krav; og jeg forstaar i det hele taget ikke, hvorfor de Konservative er saa onde ved den højtærede Minister; jeg synes virkelig, han imødekommer dem paa mange Omraader ved dette Forslag. Den højtærede Minister har fjernet nogle Generaler, men i øvrigt været velvillig overfor Officerskorpset. Han har i sin Iver været med til nogle Navneforandringer, som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre nævnte; Ge-

neralauditøren skal kaldes Stabsauditøren, og Generallegen skal kaldes Stabslegen. Ja, hvis man havde strøget Ordet „General“ af Hæren, vilde jeg have fundet det rimeligt; men da det kun er en Navneforandring og ikke betyder en eneste rød Øres Besparelse, vil jeg sige, at for Generalauditørens Vedkommende er Navneforandringen misvisende. Vi har jo Generaler i Hæren; og Generalauditøren er jo Ministerens juridiske Konsulent; hvis det altsaa er en kommanderende General, der begaar noget strafbart, saa har Generalauditøren at afsige sin Dom om, hvad han mener om de af den kommanderende General begaaede Handlinger. Derfor er dette en Navneforandring, som man ikke tjener noget paa, og som er misvisende. I øvrigt skal jeg sige, at jeg nævner dette for mig ganske uvæsentlige Spørgsmaal, alene for at sige, at da man ikke vilde tage fat paa Officerskorpset, gjaldt det om at kunne pege paa saadanne „demokratiske“ Reforme, som ingenting betyder. Nej, Officerskorpset baade i Hær og Flaade er paa Underbefalingsmændenes Bekostning blevet taget under Armene i en saadan Grad, at jeg synes, det er blodig Utaknemmelighed, at de Mennesker nu i Pressen angriber den højtærede Minister til Trods for hans gode Villie.

Venstre er efterhaanden blevet et meget fint Parti, det tager fra den ene og giver til den anden. Forleden havde vi Skattelovene til Behandling, og da saa vi, hvorledes Ministeren tog Aldersrenten fra Husmanden for at give Skattelettelse til Herremanden. I Dag tager man Stillinger fra Officianterne for at kunne tilfredsstille Officererne, og jeg synes, at baade Herremænd og Officerer behandler Ministeriet daarligt, de burde komme og takke for al den Velvillie, der vises dem, men de synes tværtimod at være umættelige og utilfredse. Og til Trods for, at alle de øvrige Vaaben eller i alt Fald de fleste af dem reduceres, kommer man og siger uden Motivering: Livgarden skal have 50 Mand mere. Ministeren var saa fornuftig ikke at motivere det, det var klogt af ham, at han glemte det, det var uvæsentligt, at Livgarden skal have 50 Mand mere, men det falder fuldstændig i Traad med alt det øvrige, Livgarden er et Korps, som der skal hægges om og værnes om, saa kan Fodfolksregimenterne og de øvrige Proletarkorps til Gengæld aflevere Mandskab. Jeg skal ikke kritisere det, jeg synes, det falder saa fuldkommen i Traad med hele Venstres Politik i de senere Aar. Derimod